Baptist Kirken

baptist.dk

5 2025

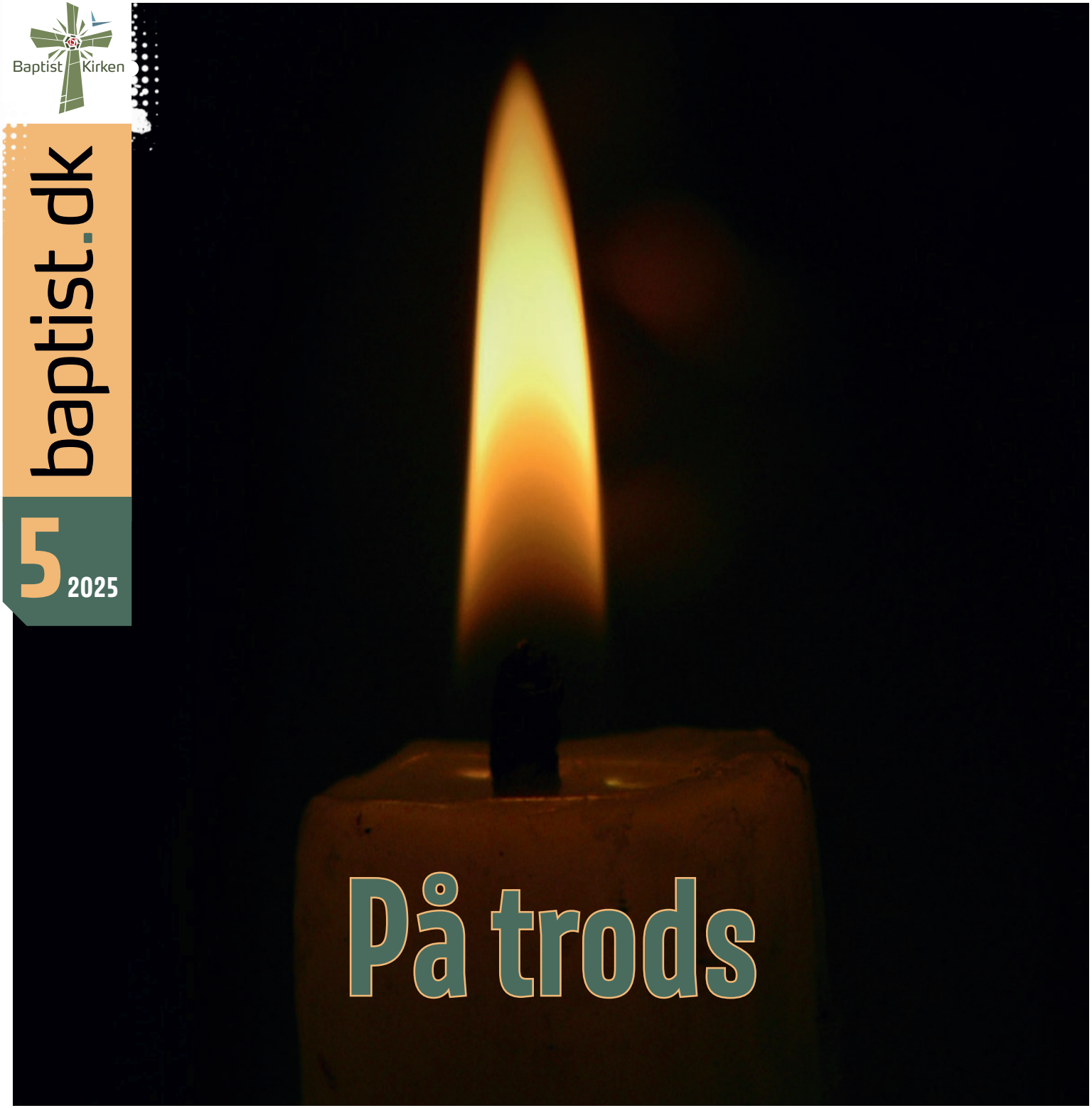

På trods

Indhold

På trods

3 Håbet i en bekymringsfyldt tid
– leder

4 På trods
– om børns og unges uro i en verden, der larmer

6 Nyd nordlyset
– om at leve i et verdenspolitisk brændpunkt

8 At leve uden at bekymre sig for meget
– hvad skal have lov at fylde i livet?

10 Frygten i skoven og i livet
– på militærøvelse i Letland

13 Et blik på bekymringer inspireret af Skriften
– hvad siger Bibelen?

16 Jul og håb i en ustabil verden
– håb og tro er lige vigtige

18 »Vi har kæmpet, men kræfterne rækker ikke længere«
– Karmelkirken ophører som selvstændig menighed

20 »Vi skal være en kirke med fokus på det enkelte menneske«
– portræt af Emmanuel Cinzah – nyt ledelsesmedlem

22 »Det gælder om at skabe en ramme, flest muligt kan se sig selv i«
– portræt af Flemming Nielsen – nyt ledelsesmedlem

24 100 til karismatisk-evangelisk lederdag
– arrangeret af netværket Kairos

26 Diakoni er troens handling!
– seminar i Rwanda om diakoni

28 Genstart2025
– færre papirer, klarere retning

30 Et liv med bibellæsning
– serie om personlig bibelbrug

31 Læredag om kirkens møde med LGBT+ personer

31 Navne

32 ›Never again‹ – heller ikke i Danmark
– Genstart1525 – markering af 500-året for døbere i Europa og Danmark

34 Hjerte for mission
– menighedsplantninger i Burundi

36 Nu tændes tusind julelys
– klumme

Udgivet af Baptistkirken i Danmark
Nummer 5, 2025 – 172 . årgang

Forsidefoto: Marc Ignacio – Unsplash

Udgivelsesdatoer og deadlines
Nr. 1: 13. februar
Nr. 2: 15. maj. Deadline 9. marts.
Nr. 3: 10. juli. Deadline 11. maj.

- baptist.dk kan læses på www.baptist.dk.
- følg også bladet på Facebook.
- bladet kan modtages som lydfiler på CD ved henvendelse til Sekretariatet.

Redaktion
Hanne Kiel, ansvarshavende redaktør
tlf. 3190 8190, hanne_kiel@hotmail.com
Jamie Lynn Cunningham
jamielynn.cunningham@yahoo.com
Mads Leth
tlf. 2972 7860, lethmads@gmail.com
Lone Møller-Hansen
tlf. 2347 4015, lm-h@outlook.dk
Renathe Zimmermann
tlf. 6165 2656, renathezimmermann@gmail.com
Gitte Elleby, redaktionssekretær
tlf. 2299 0424, gitte@baptistkirken.dk

Oplæser og ansvarlig for lydudgaven: **Ole Engel**

Grafisk design: pedersen & pedersen
Trykkeri: Jørn Thomsen Elbo
Oplag: 2.800

baptist.dk er Baptistkirken i Danmarks kirkeblad og kan sendes til alle med tilknytning til en baptistmenighed.

Artikler er ikke nødvendigvis udtryk for Baptistkirken i Danmarks eller redaktionens holdning. Idéer, artikelforslag og digitale billeder modtages gerne.

Baptistkirken i Danmark
Sekretariatet
Lærdalsgade 7, st.tv., 2300 København S
Tlf. 3259 0708 – mandag-fredag kl. 9-12
E-mail: info@baptistkirken.dk
Hjemmeside: www.baptistkirken.dk

Henvendelse om adresseændring til din lokale menighed eller Sekretariatet. Dødsfald og nye medlemmer indberettes til Sekretariatet.

Gaver til baptist.dk: Kan indbetales på 3201 10042879 eller MobilePay 143 404 mærket »baptist.dk«. Gaver er fradragsberettigede efter gældende regler.

Håbet i en bekymringsfyldt tid

»For jeg ved, hvilke planer jeg har for jer, siger Herren, planer om fred og ikke om ulykke, planer om fremtid og håb.«[1] Det er ord at lægge mærke til, når vi overvældes af informationer, som til overflod kan give os bekymringer og ødelægge nattesøvnen.

[≡] Renathe Zimmermann
[📷] Eino – Unsplash

Historisk set er der utallige beskrivelser af ulykker, krige og sygdomme, og menneskeheden har altid levet med barske vilkår og døden tæt inde på livet. På vores breddegrader har vi måske haft forestillinger om, at de ydre barske vilkår tilhørte en svunden tid. Det er desværre ikke sandheden, og verden er blevet mindre. Vilkårene for alle beboere på kloden er via medierne rykket meget tæt på, og vi rystes og ængstes over krige, sult og forskydninger i verdens magtbalancer samt klimaforandringer med deraf følgende naturkatastrofer.

De bekymrede tanker er for altid rykket ind i hjemmene, endda helt ind i børneværelserne.

Sindsro

Vi er nødsagede til at forholde os til udfordringerne, og vi skal alle forsøge at bremse ulykker og katastrofer, så langt vores evner og muligheder rækker. Heldigvis ligger det dybt i vores gener, at vi skal være opmærksomme, sikre os mod farer og sørge for, at de basale behov dækkes. Det skal vi selvfølgelig ikke holde op med, men vi må ikke blive hæmmede og fastlåste i vores bekymringer.

Sindsrobønnen er en enkel bøn, som kan give ro og hjælpe os til at finde balancen mellem rettidig omhu og ubekymrethed: »Giv mig sindsro til at acceptere det, jeg ikke kan ændre, mod til at ændre det, jeg kan, og visdom til at se forskellen«.

1 Jeremias' Bog kap. 29, vers 11

På trods

Om børns og unges uro i en verden, der larmer.

[≡] Dorte Toudal Viftrup
[📷] Xavier Mouton og Mohamad Azaam – Unsplash

Verden er ikke stille. Den larmer med nyheder om krig, klimakrise, politiske konflikter og sociale medier. Selvom vi forsøger at skærme børn og unge, opfatter de langt mere, end vi tror. De lytter med, de mærker stemninger, og de tolker det usagte. De ser blikkene mellem voksne, hører de dæmpede samtaler, og de fornemmer, når noget ikke er, som det plejer. Bekymring og uro er ikke forbeholdt voksne. De yngste har også deres indre landskaber, hvor spørgsmål og følelser bor – ofte uden ord, men med stor intensitet.

Hvad mon der ligger bag?

Det er ikke altid let at få øje på. Børn og unge udtrykker sjældent deres uro direkte. De siger ikke: »Jeg er bange for verdenssituationen«. I stedet viser det sig i kroppen eller i adfærden. Et barn, der ikke længere kan falde i søvn alene. En teenager, der trækker sig fra vennerne eller pludselig bliver vred og afvisende. Uroen gemmer sig bag stilhed, mavepine og rastløshed. Og det kræver, at vi som voksne tør se bag adfærden og spørge os selv: Hvad mon ligger bag?

> *»Bekymring og uro er ikke forbeholdt voksne.«*

»Uroen gemmer sig bag stilhed, mavepine og rastløshed.«

Det handler ikke om at analysere børnene, men om at være nysgerrige og nærværende. At turde stille de åbne spørgsmål – og give tid til svaret. Når vi spørger: »Hvordan har du det for tiden?«, skal vi være klar til at rumme det, der kommer. Også når det er svært. Vi skal øve os i at tåle stilhed og tøven eller frustration og manglende ord, men især i at kunne tåle, at vi ikke altid har løsningen – og måske mest af alt, at der faktisk ikke er en løsning på den larmende verden, der påvirker vores børn. I stedet er det i den fælles undren, vi skaber rum for, at børn og unge kan dele det, der fylder for dem, med os.

At finde fodfæste

Børn og unge søger mening med deres liv og deres følelser og oplevelser. De har en indre drivkraft mod at forstå og håndtere livet. Når vi støtter dem i at finde deres egne måder at skabe mening, hjælper vi dem med at finde fodfæste. Det kan være gennem naturen, hvor stilheden og rytmen giver ro. Det kan være gennem leg, hvor fantasien får lov at skabe nye verdener. Det kan være gennem samtale, hvor tanker og følelser får form. Eller gennem kreativitet – tegning, musik, skrivning – hvor det indre får udtryk.

Vi kan ikke fjerne det svære for dem eller love, at alt bliver godt. Men vi kan lære børn og unge, at bekymringer ikke behøver fylde det hele. At de kan lægge dem fra sig for en stund – og at det ikke er forkert at gøre det. Vi kan vise dem, at det er muligt at være glad og bekymret på samme tid. At man kan finde ro i det, der gør én glad – og vende tilbage til bekymringerne, når man er klar. Det kræver, at vi som voksne tør være ærlige og sige: »Jeg bekymrer mig også nogle gange – men jeg prøver at finde ro i det, der giver mig håb.«

At leve på trods

Når vi viser, at det er muligt at leve på trods, giver vi dem mod til at gøre det samme. Vi kan skabe små trygheds-ritualer: en fast godnatsamtale, en fælles morgenrutine, en ugentlig tur i skoven. Vi kan skabe bekymringsfrie zoner, hvor nyheder og skærme får pause, og hvor der er plads til bare at være. Vi kan lære dem simple afspændingsteknikker, som dybe vejrtrækninger eller visualiseringer, der kan hjælpe dem med at finde ro i kroppen.

Men vigtigst af alt: Vi kan være til stede. Med nærvær. Med respekt. Med modet til at undre os sammen med dem. For roen vokser i relationen, og i samtalen findes meningen – på trods.

Denne tekst er ikke en løsning. Den er en invitation. Til at tage børns bekymringer alvorligt. Til at lytte, selv når der ikke bliver sagt noget. Til at hjælpe dem med at finde deres egne måder at være i livet, også når det er svært. For børn og unge har brug for voksne, der tør stå ved det svære – og samtidig vise, at livet også rummer håb, glæde og mening. På trods.

Dorte Toudal Viftrup:

- siden 2021ansat som lektor ved Institut for Sundhedstjenesteforskning, Syddansk Universitet
- cand.psych. og ph.d.

Nyd nordlyset

Konfronteret med al verdens uro, krig og lidelse kan det være nærliggende at pakke sig ind i sin dyne og blive hjemme i den trygge sofa.

[≡] Maria Klarskov
[📷] Maria og Kasper Klarskov

Bekymring og frygt er vi naturligvis ikke upåvirkede af. Alligevel har min familie og jeg følt os kaldt ud på et eventyr. Vi er draget højt mod nord for at udforske ét af de steder, som pludselig har lavet overskrifter over hele verden som et muligt centrum for nye uroligheder: Grønland.

Efter seks måneder i Grønland er vores familie blevet grebet om hjertet. Ikke af frygt og usikkerhed, men af håb og mod. Vi har mødt et folk med store historier, traditioner og udfordringer i en natur, som er storslået, barsk og bjergtagende. Vi bor i Kangerlussuaq lige nord for polarcirklen – en lille bygd med 400 fastboende indbyggere, den tidligere største internationale lufthavn i Grønland og det eneste sted i Grønland, hvor man kan køre i bil til indlandsisen. Det er en bygd, som er præget af den storslåede omkringliggende natur.

Kangerlussuaqs unikke placering gjorde den til det bedst egnede sted for amerikanerne at anlægge en militær lufthavn i forbindelse med 2. verdenskrig, og nu om stunder er det et yndet område til jagt på både moskusokser og rensdyr.

»Ikke af frygt og usikkerhed, men af håb og mod.«

»Der er dog stor bekymring blandt bygdens beboere.«

Bekymringen

Der er dog stor bekymring blandt bygdens beboere. Flere internationale lufthavne åbner langs den grønlandske vestkyst i de kommende år, og den nye lufthavn i Nuuk har allerede betydet, at Kangerlussuaq har mistet arbejdspladser, indtægter og indbyggere. På en lille, elsket plet grønlandsk klippe i bunden af en fjord, der er lukket for skibe af is halvdelen af året, er det ikke svært at se, hvordan et mistet arbejde kan betyde, at man er nødt til at flytte og lægge sit hjem og sin trygge hverdag bag sig.

Hjemmet og hverdagen i Grønland kan desuden føles ekstra truet af den amerikanske præsident Trumps udtalte ønske om at knytte Grønland tættere til USA. Dem, vi har mødt i Kangerlussuaq, er ikke imponerede over Trumps forsøg på at ›bejle‹ til grønlænderne, men modsat vækker det heller ikke store bekymringer. Måske fordi man i Kangerlussuaq er vant til at bo og arbejde side om side med danske soldater fra Arktisk Kommando og forskere fra alverdens lande, som arbejder på at blive klogere på indlandsisen og udviklingen i Arktis. Her er man vant til at samarbejde på tværs, så frygten for ›de andre‹ har ikke særligt gode kår.

Man er så lille

Eller måske kan man låne lidt urokkelighed af fjeldene og de store vidder? Alle mennesker er ufatteligt små i forhold til det imponerende grønlandske landskab. Præsident eller ej. Naturen er allestedsnærværende i Kangerlussuaq, og den er en kilde til både opmuntring, ro og livets opretholdelse. Her er det heldigvis muligt at lade naturen bidrage både til sjælefred og til fryseren. En tur på fjeldet minder et menneske om at trække vejret frit og glæde sig over, at Gud har skabt mennesket til at leve tæt med naturen. Hvis man som de grønlandske jægere og fangere ved, hvordan man på en eftermiddag kan skaffe sig aftensmad til mange dage, er det en god forsikring at have det grønlandske fjeld i baghånden.

Ydmyghed

Vi føler os meget heldige, at vi får lov at tage del i hverdagen og livet i Arktis. Det kalder på en stor ydmyghed hos os. Overfor den barske og ukontrollable natur, som ikke tager hensyn til nogen menneskelig planlægning. Og overfor de mennesker, som de sidste mange tusind år alligevel har fundet sig et hjem her. Her styrer vejret og vandet. Veje skylles væk af smeltevand, fly letter og lander, når vejret tillader det, og skibe med fornødenheder kan komme frem, når frosten slipper sit tag. Så her tager vi tingene, som de kommer. En grønlandsk kvinde fortalte mig, at danskerne altid har så travlt med at nå noget, hvorimod den grønlandske måde er at nyde nordlyset, mens det er her. Det vil jeg huske, næste gang jeg bliver urolig.

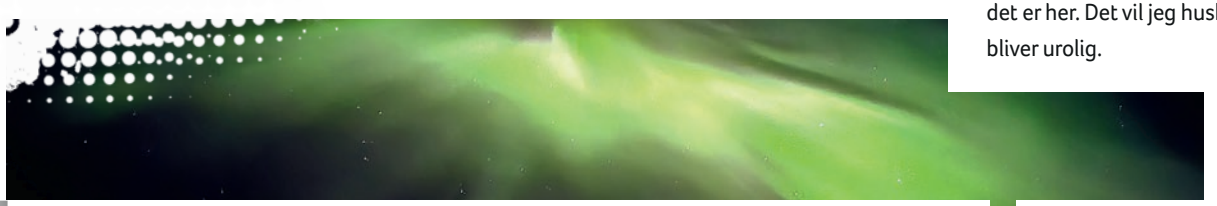

»Vi føler os meget heldige, at vi får lov at tage del i hverdagen og livet i Arktis.«

At leve uden at **bekymre** sig for meget

Da jeg var i 20'erne, var jeg én stor bekymring. I dag lever jeg et ret bekymringsfrit liv, selvom der er rigeligt at bekymre sig om.

[≡] Rune Funch, præst i Lyngby Baptistmenighed
[📷] Rohan Gupta – Unsplash

At leve bekymringsfrit er i høj grad et spørgsmål om at øve sig i at se på livet fra et gudsrige- eller evigheds-perspektiv.

Tillid

Jesus siger: »Jeres hjerte må ikke forfærdes! Tro på Gud, og tro på mig!«[1] Det græske ord, som her oversættes med ›tro‹, kan også betyde at have tillid, og i bund og grund kunne jeg godt nøjes med det. For kan jeg virkelig leve et liv i dyb tillid til Gud og Kristus, så er der intet at være bekymret for. Men den tillid kan være virkelig svær at holde fast i, når jeg står i en situation, som fylder mig med uro, frygt og bekymring.

Alting har en tid

Denne kinesiske fortælling om en bonde har inspireret mig:

»En bonde havde arbejdet i marken i mange år. En dag løb hans hest væk. Da naboerne hørte det, kom de på besøg og sagde: »Hvor er du uheldig, du må være ked af det.« »Lad os se«, svarede bonden. Næste morgen vendte hesten tilbage og havde to vilde heste med sig. »Du fik ikke bare din hest tilbage, men du fik to mere. Hvor skønt!«, sagde naboerne. »Lad os se«, svarede bonden. Den tredje dag prøvede hans søn at ride på en af vildhestene, men han blev kastet af og brækkede benet. Igen kom naboerne for at udtrykke deres sympati. »Nu kan din søn ikke hjælpe med høsten«, sagde de. »Hvor er du uheldig!« »Lad os se«, svarede bonden. Den følgende uge kom repræsentanter fra hæren til landsbyen for at indskrive unge mænd til at gå i krig. Da de så, at bondens søn havde brækket benet, gik de videre. Naboerne kom for at lykønske bonden med hans held. »Hvilke fantastiske nyheder. Du må være lykkelig!« Bonden smilede og svarede: »Lad os se.«

Den kinesiske fortælling giver forståelse for ordene i Prædikerens Bog: »Alting har en tid, for alt, hvad der sker under himlen, er der et tidspunkt« og »For alt, hvad der sker, og for alt, hvad man gør, er der en tid.«[2]

> *»For kan jeg virkelig leve et liv i dyb tillid til Gud og Kristus, så er der intet at være bekymret for.«*

Vær ikke bekymrede

I bjergprædikenen siger Jesus: »Se himlens fugle« og »Læg mærke til markens liljer«. En umiddelbar reaktion kunne være: ›Den er fin med dig, Jesus, men jeg er hverken fugl eller blomst, og i mit liv er der meget at bekymre sig over‹. Jesus siger ikke, at vi skal være som fugle eller markens liljer, men blot at vi skal se på dem og tage ved lære.

Fugle er forunderlige. De flyver frit rundt, og når de finder føde, sætter de sig fulde af glæde og synger, så andre fugle ikke er i tvivl om, at de nu har fundet føde. Fugle deler frit. At studere planter er lige så underfuldt, og der er megen visdom at hente i planternes årscyklus. Det understreges af Jesus' ord: »End ikke Salomo i al sin pragt var klædt som en af dem.«[3]

At ›se‹ på Guds skaberværk

Jeg vil give dig en udfordring, som ikke er nær så let, som den lyder: Prøv at betragte en blomst, fx en solsikke, i 10 minutter. Slip be-

dømmelser og vurderinger, slip så vidt muligt tankestrømmen, vær blot med blomsten og ret opmærksomheden mod, hvad der sker i dit indre. Den øvelse er for mig en af de bedste veje til at slippe bekymringer, at leve bekymringsløst. Det er en form for *Lectio Divina*[4], blot med Guds skaberværk som selve kilden.

Søg først Guds rige

Jesus' ord om bekymring slutter med en opfordring til at søge Guds rige. Hvad vil det sige? Jeg har læst denne forklaring: »Lev hverken i nuet eller i fremtiden, men i evigheden.« Det er ikke en let udfordring, men prøv, næste gang bekymringerne får greb i dig, at se det hele fra oven, fra et ›gudsrige- eller evighedsperspektiv‹.

Med ønsket om, at vi alle må finde hver vores vej til et mere bekymringsfrit liv.

Denne artikel er stærkt forkortet. Læs den oprindelige udgave på www.baptist.dk.

»Lev hverken i nuet eller i fremtiden, men i evigheden.«

1 Johannesevangeliet kap. 14, vers 1
2 Prædikerens Bog kap. 3, vers 1 og 17
3 Matthæusevangeliet kap. 6, vers 24-34
4 Lectio Divina: en klassisk form for bibelmeditation

Frygten i skoven og i livet

Den stille samtale med præsten afslører, at det ikke bare er for sjov at være på øvelse i Letland med Rusland tæt på.

[≡] Nina Dyrhoff Nyegaard, sognepræst og feltpræst
[📷] Ryan Tang og Joshua Woroniecki – Unsplash

Jeg vågner langsomt fra nattens søvn inde i en skov i Letland. Træerne strækker sig langt ind i himlen, og mens jeg langsomt får øjne i daggryet, stiger sløringsnettene over de store militærbiler frem og adskiller sig en smule fra naturens grønhed. Teltdugen, jeg slog op under et træ, har været mit ly i skovbunden i natten. Langsomt hører jeg, hvordan stilheden brydes af soldater, der rundt omkring i skoven vågner af deres søvn. En søvn, der har været afbrudt af deres vagtpatrulje.

»Det er ikke bare for sjov, vi er her i Letland med Rusland tæt på.«

Hverdag i en parallel virkelighed

Jeg er ikke soldat. Jeg er præst og derfor udenfor soldaternes opgaver, og alligevel er jeg midt i det hele, mens jeg hører og ser, hvordan verden vågner derude i skoven. En stille frygt sniger sig ind hos mig over, at det er nødvendigt at skjule sig i en skov, at lære at håndtere våben, og at tro det værste om andre mennesker.

Jeg er vågnet i et slags parallelsamfund, som på sin vis ikke adskiller sig fra den verden, vi vågner op til dag efter dag herhjemme i Danmark. Soldaterne har hver deres opgaver for at få hverdagen til at fungere, nøjagtig som hjemme. Der skal skaffes mad, der skal kommunikeres, der skal arbejdes, der skal forsynes, så der er ammunition nok, for hverdagen skal fungere.

For det er hverdag derude i skoven, selvom det er en øvelse soldaterne er på. Og så er der alligevel en uro, en alvor over alt, hvad soldaterne foretager sig. Den stille samtale med præsten afslører det. Det er ikke bare for sjov, vi er her i Letland med Rusland tæt på. Det er ikke bare for sjov, når vi bliver skræmte over droneangreb og nedbrud hos Microsoft. Det er alvor. Det ved soldaterne godt.

»Frygten er flyttet ind hos os.«

Frygten er flyttet ind

Præsten ved også godt, at det ikke er for sjov, mens jeg langsomt vågner i skoven og tænker på gårsdagens gudstjeneste derude på ›slagmarken‹, hvor jeg talte lidt om alvoren ved, at Danmark sender soldater ud, og at det netop ikke bare er for sjov, for frygten er flyttet ind hos os. Både hos soldaterne og hos os almindelige mennesker. Jeg ved godt, at soldaterne er toptrænede og tager deres pligt og kald alvorligt, og at de gør det for vores skyld. Alligevel gør det en forskel, at det ikke længere er muligt bare at pege på slagmarken i Afrika eller Mellemøsten og ryste frygten af sig, for krigen føres langt borte. Vi mærker jo alle sammen – måske især vi almindelige mennesker, der ikke er særlig modige – hvor bange vi kan blive, når verdens største mænd spiller med musklerne, og de pludselig på mærkværdig vis ligner os og vores ledere.

Den stille frygt

Er soldaterne bange, så skjuler de det godt, som de vågner om morgenen i skovbunden. Mens de viser deres kampvogne frem, skjuler de frygten godt. Rolige og fattede udfører de deres arbejde, men i en stille stund tilbage på kasernen dukker den alligevel frem over en kop kaffe. Den stille frygt for, hvordan det hele skal ende. Den stille frygt, som er godt gemt bag uniformen, men som alligevel gør, at det hele emmer af alvor i Letland. En frygt, der er vokset, siden jeg sidst var udsendt med soldater i 2020 – også selvom det igen og igen lyder, at vi jo bare er på øvelse.

En smuk tanke

Vel hjemme i Danmark bliver jeg mødt af en ellers meget belæst mand, som undrende spørger mig, hvad jeg dog lavede sammen med soldaterne? Hvorfor jeg synes, det er i orden, at Danmark sender soldater til Baltikum? Og frygten hos ham er tydeligere, end han selv er klar over, da han bebrejdende siger, at det jo er klart, at Putin bliver provokeret, når vi sætter så mange soldater tæt på grænsen til Rusland. Frygten for, at Rusland invaderer Baltikum, afsløres hos ham, mens han argumenterer for, at vi i stedet bør ty til passivitet. At vi skal tage alle soldater hjem og afskaffe alle våben. Tanken er smuk.

Sådan tænkte jeg også hele min barndom. Men jeg er ikke et barn længere, ligesom han heller ikke er det. Jeg er voksen, og jeg har tabt →

»Mens de viser deres kampvogne frem, skjuler de frygten godt.«

troen på, at freden kommer med passivitet. Jeg har tabt troen på, at det eneste, vi skal gøre, er at vende den anden kind til, for det nytter desværre ikke, hvor smukt det end er. Det er rigtigt, at hvis alle gjorde det – ja, så ville der være fred på jorden, og ingen grund til frygt for morgendagen. Det lærer jeg jo på paradoksal vis også mit barn.

Krig er forudsætning for fred

Men jeg er bange for, at det er rigtigt, som en soldat en dag sagde til mig: Krig er forudsætning for fred. Jeg er ked af, at verden har vist os, at det er sådan, men jeg er også realist, og jeg tror ikke længere på den passivitet, som vi for længe har hyldet. Den passivitet, som vi også har set herhjemme, når vi stille og roligt har lært, at der er så meget, vi ikke længere må sige og gøre, fordi vi så kan krænke andre og deres tro og måde at leve på.

At se frygten I øjnene

Kun ved at stå ved vores værdier, kan vi finde modet til at se frygten i øjnene. Det er absolut ikke det samme som, at vi ikke respekterer andre og tolererer andre kulturer, men det er at turde tale imod frygten og vise, at vi mener, at det, vores samfund er rundet af, er værd at kæmpe for. Nemlig kristendommen som igen og igen taler imod den livsødelæggende frygt og i stedet viser os det vigtige, at der er noget større end os selv, der er værd at kæmpe for.

»Hvorfor jeg synes, det er i orden, at Danmark sender soldater til Baltikum?«

Et blik på bekymringer inspireret af Skriften

Der er forskel på et liv fyldt med håb og et liv fyldt med bekymringer! Og vi ved godt, hvad vi helst vil lade os fylde af.

[≡] Anders Hyldgård, præst i Hjørring Baptistmenighed
[📷] Carsten Lundager og Nik Shuliahin – Unsplash

Når vi sætter bekymringer og håb overfor hinanden, véd vi godt, hvad vi foretrækker, men alligevel har bekymringer en evne til at snige sig ind og tage en plads i vores liv, som vi egentlig ikke har lyst til at give dem.

Er det vores ansvar?

Måske skyldes det, at vi har nemmest ved at forholde os til, hvad vi selv kan udrette, og dermed overse Skaberen, der har os alle i sin hånd. Med den tilgang bygger vi tankemønstre op, hvor resultatet af det, vi gør, alene afhænger af os!

Så dukker bekymringerne op, fordi vi tror, at vi ikke kan nøjes med at gøre godt, men også selv har ansvaret for udfaldet. Vi har selv defineret, hvad det gode resultat bør være, og konkluderet, at det er vores ansvar – og det holder vi krampagtigt fast i. Vi kan også komme til at leve i en illusion om, at vi med vores bekymringer udretter noget: For det, vi bekymrer os for, er i tæt familie med det, vi føler ansvar for. Og det at tage ansvar for noget, får os til at føle os betydningsfulde!

»Du kan ønske at have tillid til Gud!«

Tillid til at Jesus har magt

At leve fri for bekymringer og fyldt af håb handler om tillid til, at Jesus virkelig er givet al magt i himlen og på jorden.[1] Hvis du vil mærke efter, hvor du har tendens til at tvivle på det, Jesus siger, så lav en liste over de områder, hvor du har svært ved at tro på, at Jesus virkelig er givet al magt.

Frihed til at vælge sit fokus

I forhold til bekymringer er det vigtigt at gøre klart for os selv, at vi har frihed til at vælge, hvad vi retter vores fokus mod! Det lyder meget enkelt, men ofte lever vi ikke, som om det er vores virkelighed. Vi kan bindes eller →

»Med den tilgang bygger vi tankemønstre op, hvor resultatet af det, vi gør, alene afhænger af os!«

begrænses på alle mulige måder, men hvad vi vælger at fokusere eller tænke på, kan andre ikke kontrollere. Gud kontrollerer det heller ikke, men udfordrer os igen og igen til at arbejde på det: »Jeres liv skal ikke styres af verdens tankegang. Lad i stedet Guds Ånd forvandle jeres tanker og vaner, så I kan glæde ham ved at leve efter hans vilje som gode og modne kristne.«[2]

At lade Guds Ånd forvandle vores tanker er et samarbejde med den Helligånd, der vil arbejde i vores liv. Men vi kan ikke bare fjerne bekymringer fra vores tanker. De må erstattes af noget andet. Derfor er formuleringerne, vi finder i Bibelen, i høj grad fokuseret på, hvad vi skal lade fylde vores sind og tanker med:

»Nu, hvor I ligesom Kristus er blevet oprejst til et nyt liv, skal I lægge vægt på de værdier, som kommer ovenfra, hvor Kristus sidder på tronen ved Guds højre hånd.«[3]

»Alt det i jeres gamle liv, som hører denne verden til, skal I derfor overgive til døden ...«[4] Læs selv fortsættelsen!

»I har iført jer det nye liv, som vokser og fornyes i takt med jeres forståelse af Gud, så I kommer til at ligne ham mere og mere.«[5] Hvordan det nye liv ser ud, beskrives i de følgende vers.

»Vi har frihed til at vælge, hvad vi retter vores fokus mod!«

»Lad den fred, som kommer fra Kristus, kontrollere jeres tanker.«[6]

Det sker ved, at vi fylder vores tanker med Guds ord, vejleder hinanden i fællesskabet, tilbeder sammen og søger at leve vores liv med den størst mulige lydighed over for Jesus Kristus. Grunden til, at vi vil leve sådan, er vores enorme taknemlighed for, hvad Jesus har gjort for os.

Som voksne mennesker, der har givet troen plads i livet, har vi selv ansvar for de tanker og følelser, der fylder os! Vores viljes primære funktion er at leve i tillid til Gud.

Forkert fokus

Men det går galt, hver gang vi fjerner vores fokus fra Gud og tænker, at vores viljes primære funktion er at have tillid til os selv, vores krop, vores evner eller vores ressourcer og relationer. Nogle vers, der stadig hjælper mig på det område, finder vi i Filipperbrevet: »Vær altid glade i jeres tro på Herren! Jeg siger igen: Vær glade! Lad alle mærke, at I har et venligt sind. Herren er nær. Vær ikke bekymrede for noget, men sig altid Gud tak og læg jeres ønsker frem for ham i bøn. Så vil I opleve, at Guds fred, som overgår al menneskelig forstand, vil beskytte jeres tanker og hjerter og bevare jeres tillid til Jesus Kristus.

Desuden opfordrer jeg jer, kære venner, til at fokusere jeres tanker på det, der er sandt og ædelt, ret og rent, det, man værdsætter og taler godt om, ja alt, hvad der udmærker sig og er værd at rose.«[7]

Du kan ønske at have tillid til Gud! Når du ikke formår at have tillid til Gud, kan du bevæge dig i retning af tillid til ham, ved at præsentere dit ønske om tillid for Gud.

At møde verden

Når jeg læser Salmernes Bog, møder jeg ofte denne selvirettesættelse, både i forhold til, hvad der er værd at huske på, og hvordan jeg længes efter at min indstilling skal være: »Min sjæl, pris Herren, glem ikke hans velgerninger.«[8] og »Min sjæl, pris Herren! Jeg vil lovprise Herren, så længe jeg lever, synge til hans ære, så længe jeg trækker vejret. Stol ikke på stormænd, for mennesker kan ikke frelse jer.«[9]

Hvorfor er det vigtigt, at vores hjerter er farvet af noget andet end bekymringer? Det, du kan tage med dig – det, som er dit evigt liv – er den person, du bliver til, de oplevelser, du har, og din måde at møde verden på.

Så vær ikke bekymret, men vær fyldt af tillid og forventning – både for livet her og for evigheden.

1 Matthæusevangeliet kap. 28, vers 18
2 Romerbrevet kap. 12, vers 2
3 Kolossenserbrevet kap. 3, vers 1
4 Kolossenserbrevet kap. 3, vers 5
5 Kolossenserbrevet kap. 3, vers 10
6 Kolossenserbrevet kap. 3, vers 15
7 Filipperbrevet kap. 4, vers 4-8
8 Salmernes Bog kap. 103, vers 2
9 Salmernes Bog kap. 146, vers 1-3
Alle tekster er citeret fra Bibelen på Hverdagsdansk

»Vi kan ikke bare fjerne bekymringer fra vores tanker. De må erstattes af noget andet.«

»Så dukker bekymringerne op, fordi vi tror, at vi ikke kan nøjes med at gøre godt.«

Jul og håb i en ustabil verden

Når det kommer til stykket, håber jeg mere, end jeg tror.

[≡] Britta Kornholt, cand.theol., medlem af Lyngby Baptistmenighed
[📷] Maria Lysenko og Tadeusz Zachwieja – Unsplash

Håb handler om, hvad vi ser frem til, hvad vi ønsker os. Pessimisten ved, det går galt. Optimisten siger, det nok skal gå, men når man håber, ved man ikke, hvordan det hele ender. Man står i det åbne på gyngende grund. »Et håb, som man ser opfyldt, er ikke noget håb; for hvem håber på det, man kan se? Men håber vi på det, vi ikke ser, venter vi på det med udholdenhed.«[1]

Håb midt i kaos

I krig og krise bliver håb ofte menneskets redning – en tynd tråd, man holder fast i midt i kaos. At håbe i mørket er ikke naivt, men modigt. Det er at insistere på, at noget menneskeligt stadig findes, selv når andre har glemt det.

Da juleevangeliet blev nedskrevet, var der – også – uro og ufred i verden. Rom knuste Kartago, erobrede Grækenland og Egypten og gjorde havet til sit. I øst kæmpede små kongeriger for deres overlevelse. Jesus blev født ind i en tid fyldt med forventninger om dommedag.

Der har til alle tider været mennesker, der har troet, at de levede i de sidste tider, og at jorden ville gå under lige om lidt. »Vores jord

»Freden kan fødes, selv dér hvor muren kaster skygge.«

»At håbe i mørket er ikke naivt, men modigt.«

er degenereret i disse sidste dage. Der er tegn på, at verden hurtigt er på vej mod sin ende. Bestikkelse og korruption er udbredt; børn adlyder ikke længere deres forældre (...) Verdens undergang er tydeligvis på vej.« Sådan står der med kileskrift på en 4.800 år gammel lertavle fra Mesopotamien. Det hører åbenbart til det at være menneske, at vi tænker: ›Nu kan det ikke blive værre‹. Men vi er her stadig!

Gud valgte at blive mennesket Jesus fra Nazaret. I en verden fuld af uro valgte Gud ikke at råbe ned fra himlen og irettesætte mennesker, men at komme ind i mørket og vise, at lyset stadig findes. Juleevangeliet er fortællingen om en Gud, der ikke står udenfor og ser på, men selv har mærket livets vægt. Jesus kender til sult og træthed, til frygt og sorg. Han delte de vilkår, som mennesker lever under.

Fred kommer ikke ovenfra

I juleevangeliet er det en pointe, at fred ikke kommer ovenfra – ikke fra magtens paladser eller verdens ledere. Freden og håbet kommer fra en uventet kant – fra den lille, skjulte og ringeagtede. Freden begynder i et barn i en stald, i et menneske, der ikke er kommet for at herske, men tjene. Julen er en af de bedste håbsfortællinger, jeg kender.

Jeg var engang i Betlehem med en gruppe studerende, og vi stod og så ud over byen, hvor juleevangeliet tager sit afsæt. I dag er området præget af kontrolposter, mure og illegale jødiske bosættelser, hvor man helst ser hyrderne forsvinde andre steder hen. Her, hvor freden blev forkyndt i juleevangeliet, mærkes ufreden ret konkret.

Det er svært at forstå, hvordan indbyggerne i Betlehem kan bevare håbet. Den palæstinensiske biskop i Betlehem Mitri Raheb siger, at håbet ikke er slukket: »Jesus kom for at befri os fra den frygt, der lammer os. Når vi går gennem de oprørte vande, er han med os, så floden ikke opsluger os.« Han peger på juleevangeliets budskab, at Gud går med i mørket, og at freden kan fødes, selv dér hvor muren kaster skygge. I Betlehem lever håbet fortsat midt i bekymringerne for at overleve. Her er håbet, at guddommelig fred kan begynde i det mindste og brede sig som ringe i vandet.

»Fortællingen om en Gud, der ikke står udenfor og ser på.«

Håb og frygt hænger sammen

Den enes håb kan vække den andens frygt. Håb om lighed kan skabe frygt i den rige, og håb om fred kan skræmme tyranner og våbenindustri. Sådan illustreres det også i juleevangeliet: Kong Herodes frygtede at miste magt og indflydelse på grund af det håb, der blev født under Betlehems stjerner. Herodes' forsøg på at slukke håbet blev erstattet af fortællingen om Jesus' fødsel, som har vist sig at være en levestærk håbsfortælling, som holdes op for dem, der vil lytte og fyldes op af håbsspirer.

Jul er tid til at træne vores forestillingsevne og modmuskel. Forestille os en bedre verden og udvise mod til at holde håbet op for dem, der har mistet håbet.

1 Romerbrevet kap. 8, vers 24b-25a

»Vi har kæmpet, men kræfterne rækker ikke længere«

Efter næsten 100 år som samlingspunkt i Vejgård lukker Karmelkirken. En tung beslutning – men også begyndelsen på et nyt fællesskab.

[≡] Henrik Andersen, webredaktør
[📷] Astrid Melkær Andersen og arkiv

En mandag i begyndelsen af november giver menighedsrådet i Karmelkirken formiddagskaffe. Formand Per Beck, næstformand Laurits Larsen, kasserer Donald Larsen og forhandlingsleder Louise Varberg sidder rundt om bordet i krypten. Snart er det slut. Dagen før traf menigheden beslutning om at ophøre som selvstændig menighed.

»Det er alder, og det er kræfter, der har været afgørende«, siger Per og fortsætter: »Når man kan se, at vi bliver færre og ældre, så kan det godt skabe en vis form for modløshed.«

Overvejelser og afklaring

På menighedens seneste forhandlingsmøde blev to vigtige beslutninger truffet: Karmelkirken ophører som selvstændig menighed, og der sker en sammenlægning med Østhimmerlands Baptistmenighed. Menigheden har brugt seks år på at finde den rigtige løsning: »Der var en

»Og folk i Vejgård var begejstrede over det liv, vi skabte.«

»Det er alder, og det er kræfter, der har været afgørende.«

del af vores ældre, der blev meget usikre: Hvor fører det her hen? Derfor besluttede vi at se tiden an i fem år. De udløb i 2024. Så tog vi samtalen op igen«, fortæller Per.

Med kun 15 gudstjenestedeltagere over en længere periode, var en fortsættelse udsigtsløs. Louise pointerer: »Det har også noget at gøre med rettidig omhu. Det kan godt være, at vi er nogle, der har kræfterne endnu, men lige pludselig kan det være slut. Det har vi set flere gange.«

Da Karmelkirken summede af børn, spejdere og musik

I mange år var Karmelkirken centrum for et stort børne- og ungdomsarbejde: »Vi havde et stort spejderarbejde i Karmel«, fortæller Donald, »og et hornorkester! Vi marcherede gennem Vejgaard med hornorkestret forrest. Både spejdere og søndagsskolebørn deltog. Og folk i Vejgård var begejstrede over det liv, vi skabte.«

Der var spejderarbejde og søndagsskole både i Karmelkirken og i menighedens to ›missionshuse‹: Elim og Tranumgården. Spejderhytterne Skalhøj og Eshøjlund blev også flittigt brugt til aktiviteter. I mange år deltog flere hundrede børn og unge i aktiviteterne. Musikken var en stor del af livet i Karmelkirken: Her var både ungdomskoret Reflex og et ambitiøst firestemmigt voksenkor: »Man skulle op til sangprøve for at være med. Og der var nogle, der dumpede! Men jeg bestod og var med i en del år«, beretter Donald.

Menigheden bliver grå i toppen

I takt med at fritidstilbuddene blev flere, og velfærdssamfundet tilbød pasning, faldt interessen for Karmelkirkens tilbud til børn og unge. Det store børne- og ungdomsarbejde førte aldrig til stabil vækst i menigheden.

Per fortæller, at tidligere generalsekretær Lone Møller-Hansen engang drillede med statistikken i årbogen: »I er Danmarks ældste baptistmenighed! I er i hvert fald den menighed, der har det højeste aldersgennemsnit.«

Et nyt kapitel på Petersborgvej

Menighedsrådet fortæller, at kirken skal sælges til organisationen Youth For Christ (YFC). Der er indgået aftale om, at Vejgårdspejderne kan fortsætte arbejdet ud fra kirken på Petersborgvej. Lokalplanen for området giver heldigvis fortsat mulighed for kirkelig aktivitet.

»Fællesskabet har bragt glæde til mange.«

Menigheden har besluttet at donere 500.000 kr. til to af BaptistKirkens skoleprojekter i henholdsvis Rwanda og Burundi i forbindelse med sammenlægningen med menigheden i Østhimmerland.

Afslutningen

Rundt om bordet er der enighed om at have fokus på ›glædesanledninger‹: En gudstjeneste, hvor der dukkede 40 deltagere op, og sangen hævede sig til et helt nyt niveau, et salmejazz-arrangement, en barnevelsignelse og et bryllup. Fællesskabet har bragt glæde til mange: »Selv om det ikke har betydet, at der kom en masse fremmede i kirken, har der altid været stor åbenhed over for alle, der dukkede op«, siger Louise.

Tavshed og refleksion spreder sig rundt om bordet. De andre nikker, da Louise siger: »Vi kunne ikke fortsætte, men det er alligevel uendelig trist ikke at skulle mødes til gudstjeneste i Karmelkirken længere.« Sidste gudstjeneste i Karmelkirken bliver den 4. januar 2026 kl. 14.00.

Læs en længere udgave af denne artikel på www.baptist.dk

»Vi skal være en kirke med fokus på det enkelte menneske«

Emmanuel Cinzah Van Ceu er nyvalgt til BaptistKirkens ledelse på Landskonferencen. Han drømmer om et kirkesamfund med fokus på fællesskab.

[≡] Henrik Andersen, webredaktør
[📷] Astrid Melkær Andersen

»Det er vigtigt, at vi har en ›menneske-orienteret‹ ledelsesstil«, siger Emmanuel og fortsætter: »Vores ledelsesstil skal have fokus på det enkelte menneske. En bibelorienteret ledelsesstil betyder fokus på den enkelte.«

Omfattende ledelseserfaring

Emmanuel har ledelseserfaring fra Chin Christian Association in Denmark (CCADK), hvor han var generalsekretær i perioden 2015-2018. Siden 2024 har han været assisterende generalsekretær i organisationen. Emmanuel har også international ledelseserfaring som administrerende generalsekretær i Chin Christian Association of Europe (CCAE).

Den personlige tro i centrum

Emmanuel fortæller, at kulturen selvfølgelig betyder meget i chin-menighederne. Men det er ikke det vigtigste: »Det betyder meget for mig at tjene menigheden her i Skjern. Men det er vigtigt for mig, at vores kristne værdier ikke er baseret på kultur, men på troen på Kristus.«

Ledelse med fokus på det enkelte menneske er en moderne tilgang til ledelse. Et andet område, hvor Emmanuel gerne vil styrke fornyelsen, er i forhold til liturgien ved gudstjenesterne. Generelt er der ikke særlig stramme krav til liturgien i chin-menighederne: »Da jeg kom til Danmark, kunne jeg godt se, at der var forskel på danske og chin-menigheder«, ler Emmanuel og fortsætter: »Det er vigtigt, at der er plads til alle. Det er vigtigt, at alle føler sig inkluderet. Jeg tror, at alle har gaver og kompetencer, som kan bruges i menighedens liv.«

Uforpligtende fællesskab duer ikke

Emmanuel peger på børn og unges tro som en opgave, vi skal tage alvorligt: »Det handler om, at de unge kommer til personlig tro på Jesus. Hvilken kirke, de tilhører, er mindre vigtigt. Det handler om den personlige tro.« Emmanuel udtrykker bekymring for, at mange unge bliver en slags ›kulturkristne‹, der tilhører en menighed, men sjældent deltager. Emmanuel leder efter det rigtige udtryk på dansk, men siger så: »Der findes et engelsk udtryk: Convenient Fellowship eller No Commitment Fellowship.« Det kan måske bedst oversættes til ›uforpligtende‹ medlemskab. »Det skal vi undgå«, siger Emmanuel: »Det handler om, at de unge kommer til personlig tro.«

»Det er vigtigt, at der er plads til alle. Det er vigtigt, at alle føler sig inkluderet.«

BaptistKirken om ti år?

På spørgsmålet om, hvordan BaptistKirken ser ud om ti år, er Emmanuel ret præcis. Han peger på, at der nogle steder er relativt tæt mellem menigheder, der ikke ser ud til at være levedygtige på længere sigt: »Vi skal indstille os på, at der kan være længere mellem baptistkirkerne. Vi bliver nødt til at slå os sammen i større levedygtige menigheder. En slags kommunesammenlægning for baptistkirker!«

Zumba?

På spørgsmålet om, hvordan præsten i Skjern lader op og finder energi til hverdagens udfordringer, lyder svaret: »Jeg går til Zumba!« Emmanuel griner højt, da han er nødt til at gentage og tilføjer så med et grin: »Jeg er den eneste mand på holdet. Jeg danser med en hel

»Det er vigtigt for mig, at vores kristne værdier ikke er baseret på kultur, men på troen på Kristus.«

masse danske kvinder!« Emmanuel morer sig tydeligvis over at rykke lidt ved fordommene.

Fællesskab – på den enkle måde

Inden vi slutter samtalen, er der en enkelt ting, det er vigtigt for Emmanuel at få med i interviewet: »Vi skal være en kirke med fokus på det enkelte menneske. Det kan vi blive, hvis vi bliver bedre til at møde hinanden som menigheder. Hvorfor er vi ikke en fem-seks unge fra min menighed i Skjern, der besøger din menighed i Aalborg? Vi kan inspirere og opmuntre hinanden. Og så kan I komme til Skjern og besøge os.«

»Det er meget enkelt. Vi kan begynde i morgen«, ler Emmanuel i telefonen fra Skjern.

Emmanuel Cinzah Van Ceu

- kom til Danmark den 11. september 2008. »Det er ikke en dato, man glemmer«, bemærker Emmanuel. De seneste 15 år har han gjort tjeneste som præst i Chin Bethel Church i Skjern. Emmanuel er gift med Joy og sammen har de tre børn.

»Det gælder om **at skabe** en ramme, flest mulige kan se sig selv i«

Flemming Vesth Nielsen er nyvalgt til BaptistKirkens ledelse på Landskonferencen. Han vil arbejde for et fællesskab, der glæder og opbygger.

»Tænk, hvis vi fik som fortjent! Jeg er så taknemmelig for Guds kærlighed til os.«

»Behovet for enhed optager Flemming.«

Flemming holder af at rejse – med hustruen Bodil eller hele familien.

[≡] Henrik Andersen, webredaktør
[📷] Private

»Det betyder meget for mig at komme i min egen kirke og i kirkesamfundet og blive fyldt på i et miljø, hvor jeg hviler, glæder mig og bliver opbygget.« Flemming lægger vægt på, at han søger kompromiset og helst arbejder med konsensusbeslutninger. Han ved, at begge dele er svære i BaptistKirken i øjeblikket: »Det er ikke realistisk, at alle bliver enige om alting. Jeg ved ikke, hvor ›smertegrænsen‹ for uenighed går. Men jeg vil arbejde for at skabe en ramme, som flest mulige kan se sig selv i.«

Nåden er det største

»Jeg oplever, at Gud taler til mig i hverdagen, og at Jesus er nærværende. Jeg har oplevet vilde ting i mit liv. Fra et menneskeligt synspunkt er noget af det overnaturligt, men i Guds perspektiv er det naturligt overnaturligt«, fortæller Flemming og beretter, at Bodil engang blev kontaktet af en kvinde i bussen: »Jeg kender dig ikke«, sagde kvinden til hende og fortsatte: »Jeg ved, det er grænseoverskridende, men jeg er nødt til at fortælle dig noget. I står i nogle overvejelser med et barn. Det bliver til stor glæde og stor velsignelse for jer.« Hun stod af bussen, og Bodil har aldrig set hende siden. Men på det tidspunkt var Bodil og Flemmings plejesøn på vej til at blive en del af familien.

Flemming fremhæver nåden som det største, der findes: »Tænk, hvis vi fik som fortjent! Jeg er så taknemmelig for Guds kærlighed til os. Jeg føler mig privilegeret, fordi han elsker lige præcis mig – trods alt. Nåden er det største.«

Fra velkommen i døren til fællesskab i kirken

Flemming fremhæver to områder, der kræver ledelsens opmærksomhed i fremtiden: børn og unge samt gæster i kirken.

For Flemming handler det ikke kun om at komme til tro: »Hvis vores børn og unge ikke får relationer inden for kirken, så dropper de ud. Det er få, der får så stærk en trosmæssig omvendelse, at den kan bære alene.« Flemming vil arbejde for flere ungefællesskaber, hvor lokale menigheder samarbejder – fællesskaber, der styrker relationerne mellem unge, der endnu ikke er rodfæstede i deres tro.

Det andet emne, der også optager Flemming, er: »Jeg brænder for at finde ud af, hvordan gæster eller nye i menigheden kommer fra det første ›velkommen‹ i kirkens indgangsparti til at være en fast del af en cellegruppe.« Nogle menigheder har ›knækket koden‹. Deres erfaring vil Flemming arbejde for, at andre får glæde af.

»Flemming søger kompromiset og arbejder helst med konsensusbeslutninger.«

Samtalen er nødvendig, hvis vi vil bevare fællesskabet

Behovet for enhed optager Flemming. Han peger på, at debatten om kirkelig vielse af personer af samme køn også var aktuel i BaptistKirken for 12–13 år siden: »Nu har vi i en lang periode levet med uenigheden. Når vi så tager uenigheden frem, peger på den og ønsker at fremhæve det ene synspunkt frem for det andet, så opstår der et modpres.«

Samtalen er nødvendig. Flemming vil gerne være med til at facilitere en samtale, hvor vi aftaler rammerne og tænker: ›Hvad ville Jesus gøre eller sige her?‹, inden vi handler.

Flemmings bud på god ledelse

Flemming har sin ledelseserfaring fra ungdommen i Ingstrup og Pandrup, fra tiden som formand for NBUF[1] og medlem af ledelsen i DBUF[2] (senere BBU[3]). Som menighedsrådsmedlem og -formand har han også erfaring med ledelse af det nære fællesskab. Adspurgt svarer Flemming: »God ledelse er at være god til både at kommunikere og informere. Den gode ledelse forstår at lytte, derefter overveje og beslutte for så at udføre det, der er besluttet.«

Flemming Vesth Nielsen, 57 år:

- gift med Bodil siden 1991. Sammen har de fire sønner og en plejesøn
- bor i Pandrup og tilhører Bethelkirken i Aalborg
- født på Mellemgård i Ingstrup, hvor baptisterne holdt møder fra 1894 til kirken i Ingstrup blev bygget i 1916
- motionerer helst med en ketcher – badminton og tennis er de foretrukne sportsgrene

1 NBUF – Nordjyske Baptisters Ungdoms Forbund, 2 DBUF – Danske Baptisters Ungdoms Forbund, 3 BBU – Baptisternes Børne- og Ungdomsforbund

100 til Kairos **lederdag**

Det frikirkelige evangelisk-karismatiske netværk Kairos blev offentligt. »Vi er meget glade,« siger lederne.

[≡] [📷] Lone Møller-Hansen

Lørdag den 25. oktober havde Kairos, et nyt frikirkeligt evangelisk-karismatisk netværk, en slags premiere. I nogle år har udvalgte præster fra en række baptistkirker mødtes og delt liv, men nu inviterede de alle præster og menigheder til en lederdag. Det blev taget imod af ca. 100 deltagere fra 12 baptistmenigheder plus et par fra andre frikirker. Heraf var ca. 20 unge under 30 år.

Der var store grupper af deltagere fra især Roskilde Baptistkirke og Bethelkirken i Aalborg, men også pæn deltagelse fra bl.a. Sæby Frikirke og Vejle Frikirke. Lars Midtgaard, præst i Bethelkirken i Aalborg, og Jakob Vagner, præst i Roskilde Baptistkirke, er tovholdere på netværket og sagde om netværkets formål: »Vi ønsker at støtte og velsigne hinanden og vil samarbejde med alle, der vil arbejde for åndelig fornyelse.«

Overvældede

Både Jakob og Lars var meget tilfredse. De havde ikke turdet håbe på 110 tilmeldte på forhånd. »Men det var næsten, da vi sang lovsangen, at jeg blev mest berørt. Der var en længsel efter at synge og tilbede Gud sammen«, sagde Lars. Jakob startede med at slå fast: »Vi vil definere os positivt, samles om en fælles drøm og vision.«

Lars og Jakob fortalte, hvad de lægger i ordene evangelisk, karismatisk og frikirkelig: »Evangelisk, fordi vi tror på, at evangeliet har en forvandlende kraft for den enkelte, men også for vores samfund. Karismatisk, fordi Gud manifesterer sig, taler til os og igennem os og giver os gaver.«

Imod usund karismatik

De forklarede også, hvorfor netværket har defineret sig som tilhænger af ›sund karismatik‹: »Fordi der findes usund karismatik. Ca. hvert femte år opstår en usund karismatisk menighed som bl.a. Faderhuset. Vi ønsker at bevare det med Helligånden sundt«, forklarede Jakob.

Endelig forklarede de det frikirkelige aspekt med, at man har fundet ud af, at den kristne tro i Danmark udviklede sig nedefra. Arkæologiske undersøgelser i Ribe og Hedeby har vist, at de første kristne kirker opstod ca. 200 år, før Harald Blåtand ›gjorde danerne kristne‹. »Vækkelse kommer nedefra«, sagde de.

> *»Nu inviterede de alle præster og menigheder til en lederdag.«*

Netværket vil arbejde organisk og ikke organisatorisk. Der er ingen vedtægter, økonomi og bestyrelse. Der er lagt op til tre fokusområder: præstesamlinger, ledertræning – bl.a. af unge og børnemedarbejdere – samt et sommerstævne, evt. i samarbejde med Evangelisk Frikirke Danmark.

Et organisk netværk

Lederdagen i *Saralystkirken* i Aarhus, en kirke under Evangelisk Frikirke i Danmark, var gratis og velorganiseret. Der var tre seminarer, som deltagerne næsten ligeligt valgte sig ind på: »Lederens åndelige liv«, »Sundt karismatisk lederskab« samt »At lede generation Z«. Det var præster fra netværket, der underviste.

Dagen sluttede med en fælles samling med David Viftrup, der er daglig leder af Aarhus Valgmenighed og ansat som projektleder i »Lad os tale om tro«. Han fortalte om udviklingen i »Lad os tale om tro«. Fra en idé til, hvordan man kunne få danskerne til at tale

To glade tovholdere i Kairos-netværket; Lars Midtgaard (th) og Jakob Vagner.

Ca. 100 – langt de fleste baptister – deltog i lederdagen i Århus. De kom fra mindst 12 forskellige baptistkirker og et par fra andre frikirker.

»Vi vil definere os positivt, samles om en fælles drøm og vision.«

sammen om tro ud fra videoer på de sociale medier, til at det kom i radio og tv, og kendte mennesker fortæller, at de er begyndt at tro på Jesus.

»Det interessante er, at det starter dér. Ikke med at mennesker møder en kristen, som fortæller om sin tro. Jesus og Helligånden møder mennesker og kalder dem til kirke. Folk læser i Bibelen«, fortalte David Viftrup med flere eksempler. »Det er os kristne, der frygter ikke at blive modtaget. Det, vi som kirker og kirkeledere skal øve os på, er at tappe ind i det, Gud gør.«

»Netværket vil arbejde organisk og ikke organisatorisk.«

Læs en længere udgave af artiklen på www.baptist.dk

Diakoni er troens **handling!**

Deltagere fra kirker i hele Rwanda arbejdede i tre dage med diakoniens teologi og praksis: Kirkens måde at være til på, hvor Guds kærlighed bliver synlig gennem omsorg.

[≡] Morten Koefoed, international missionssekretær
[📷] Jean de Dieu Habimana

Fra den 23.-25. september deltog jeg i et seminar i Rwanda om diakoni og om, hvordan de rwandiske kirker kan styrke deres diakonale indsats. Seminaret, der var finansieret af Center for Kirkeligt Udviklingssamarbejde, samlede medarbejdere, teologer, præster og ledere for at reflektere over det teologiske grundlag og den praktiske udmøntning af diakoni.

Hvad er diakoni?

Ordet diakoni stammer fra græsk og betyder egentlig tjeneste. Tjeneste forstået som den opgave og det kald, vi som kirke og kristne har: At omsætte troen til handling. Diakoni er mere end sociale aktiviteter; det er kirkens måde at gøre Guds kærlighed synlig gennem omsorg og retfærdighed.

Teologiske refleksioner om diakoni

På seminaret lagde den lokale teolog Nathan Ndyamiyemenshi en stærk ramme for forståelsen af diakoni. Han pegede på, at diakoni er dybt forankret i Bibelen: Profeten Jeremias' ord om at »gøre ret og retfærdighed«, Jesus' egen tjenende rolle, og beretningen i Apost-

»Kirkens måde at gøre Guds kærlighed synlig gennem omsorg og retfærdighed.«

Morten Kofoed og Jacqueline Iradukunda, missionssekretær i Rwanda.

lenes Gerninger om omsorgen for enkerne. Diakoni udspringer af Guds mission og er en integreret del af kirkens væsen. Det er både profetisk – hvor kirken konfronterer uretfærdighed – og tjenende, hvor den viser Guds kærlighed i praksis. Diakoni rækker både indad i menigheden og udad i samfundet.

Praktiske eksempler

Der blev delt eksempler og erfaringer fra projekter og menigheder. Et eksempel var spare- og lånegrupper, der kunne hjælpe familier med at betale skolepenge eller købe husdyr. Andre nævnte køkkenhaver, der giver mad til forældreløse børn. Menigheder, der har taget initiativ til forsoningsdialoger i landsbyer præget af gamle sår. Diakoni kræver ikke store midler, men vilje til at bruge de ressourcer, der findes.

Begrebet diakonale aktiver er centralt. Hver menighed rummer allerede værdifulde ressourcer. Det kan være åndelige, menneskelige, sociale, materielle og kulturelle aktiver – som tro, viden, relationer, jord og fortællinger. Ved at kortlægge ressourcerne kan udvikling skabes indefra: »Diakoni begynder med, hvad folk allerede har, ikke med det, de mangler.«

»Diakoni kræver ikke store midler, men vilje til at bruge de ressourcer, der findes.«

Værdier har også betydning

Diakoni bygger også på værdier. Centralt står værdighed, hvor hvert menneske ses som skabt i Guds billede; retfærdighed, hvor kirken søger at udligne uligheder og stå på de svages side; og fællesskab, hvor ingen overlades til at stå alene. Hertil kommer tjeneste: at følge Kristus' eksempel – og håb, som driver menigheden til arbejde for forvandling også under svære vilkår.

Diakonale værdier giver både retning og legitimitet i arbejdet, så diakoni ikke reduceres til projekter, men forbliver en livsholdning, hvor troen omsættes til kærlighed i handling.

Fra mangel til muligheder

En af de stærkeste indsigter fra seminaret var nødvendigheden af at ændre tankegang. Alt for ofte fokuseres på mangler – og dermed på fattigdom og afhængighed. I stedet for opfordres vi til at se på det, vi allerede har. Når vi ser de diakonale aktiver, vi har, åbner der sig nye muligheder. Et skifte i tankegang er grundlæggende: Fra at se knaphed til at opdage Guds overflod midt iblandt os. Som det blev sagt på seminaret: »Diakoni starter ikke med det, vi mangler, men med det, vi har.« Sidste del af seminaret handlede om konkrete handlingsplaner for de mange engagerede deltagere.

»Diakonale værdier giver både retning og legitimitet i arbejdet, så diakoni ikke reduceres til projekter.«

Konklusion

Diakoni er kirkens DNA: at bruge de ressourcer, Gud allerede har givet: tro, fællesskab, viden og relationer – så der skabes håb og forvandling. Diakoni er med andre ord tro i handling – en levende og synlig tjeneste, hvor evangeliet får hænder og fødder i verden.

Genstart2025 – færre papirer, **klarere retning**

Efter Landskonferencen den 27. september 2025 i Esbjerg.

[≡] Christian Bylund og Vibeke Dalsgaard, henholdsvis næstformand og formand i BaptistKirken
[📷] Unsplash

På årets landskonference bad ledelsen om, at værdierne fra Synoden Genstart2025 blev godkendt som BaptistKirkens nye fælleserklæring. Begrundelsen var enkel: Ifølge vedtægterne skal vores arbejdsgrundlag fastlægges i en fælleserklæring, og den tidligere erklæring fra 2019 skulle fornyes. Under Genstart-processen var der ikke tid til at skrive en helt ny; derfor fik vi i 2024 en udsættelse. Nu er tiden kommet, og landskonferencen vedtog med stor majoritet at lade synodens værdier være vores fælles udgangspunkt de kommende år.

Oprydning i ›dokumentvrimmelen‹

Mange pegede efter synoden på, at vi har mange tekster i omløb: forordet (præamblen) til vedtægterne, fælleserklæringen fra 2019, de otte teser – og nu værdierne. Det er paradoksalt for et kirkesamfund uden trosbekendelse, dogmer eller lærestole, at vi kan ende med at have for mange papirer at holde styr på. Ved at gøre synodens værdier til fælleserklæring tager vi et skridt mod klarhed og enkelhed.

Hvad betyder beslutningen?

Værdierne bliver vores arbejdsgrundlag. De sætter retningen for det, vi skal gøre sammen på tværs af forskelligheden, der er i vores kirke. BaptistKirken er ikke et holdningsfællesskab. Vi er et handlingsfællesskab. Vi behøver ikke mene det samme om

»BaptistKirken er ikke et holdningsfællesskab. Vi er et handlingsfællesskab.«

»Vi når ikke det hele på ét år. Derfor beder vi om input fra jer.«

alting, men vi vil sammen være i mission for og tro på Jesus Kristus.

Vejen frem: læring, samtaler og mission

Ud fra værdierne fremlagde ledelsen en procesplan for BaptistKirken de følgende år. Som lovet på synoden, skal vi sætte fokus på begrebet inklusion ved en læredag, men vi stopper ikke der. Vi skal b.la. arbejde med følgende:

1) Læredag om inklusion – 31. januar 2026, Korskirken i Herlev

Som lovet på synoden starter vi med begrebet *inklusion*. Vi lærte på synoden, at vi kan tale åbent om svære ting. Det fortsætter vi med.

2) Læredage som tradition

I de næste år vil vi tage fat på teologiske kerneområder: *frelsesforståelse, kirkeforståelse og bibelsyn*. Vi ønsker trygge rum for ærlig samtale om det, der både forener og udfordrer os.

3) Inspirationsdøgn om fælles mission 24.-25. april 2026

Mission – ude i verden, i menigheden og hos den enkelte – er vores kald som en del af Guds kirke. Her samler vi menigheder til idéudveksling, sparring og konkrete skridt til inspirationsdøgn.

4) ›Fest og farver‹ i nye former

Sommerstævnet ligger i dvale, men glæden lever! Vi drømmer om nye samlingspunkter, hvor troen fejres. Har I idéer? Menigheder og ildsjæle inviteres til at komme på banen.

5) Næste generation og nye menigheder

Vi vil forny fokus på at give evangeliet videre til børn og unge og – når Gud åbner døre – *plante nye menigheder*. Det er langsigtet arbejde; vi begynder nu og bygger tålmodigt.

Vi har brug for jer

Vi når ikke det hele på ét år. Derfor beder vi om *input fra jer*:

- Hvad oplever I i forhold til de initiativer, vi sætter i gang?
- Hvad savner I i vores fælles arbejde?

Del jeres erfaringer og ønsker med ledelsen, så justerer vi kursen sammen.

Først og sidst er det igen vigtigt at sige, at vi ikke skal være enige om alting. BaptistKirken i Danmark er *ikke et holdningsfælleskab, men et handlingsfællesskab.* Vi kan i vores livsanskuelser være uenige om mange ting, men vi er enige om samlet at være i mission for Jesus Kristus.

»Landskonferencen vedtog med stor majoritet at lade synodens værdier være vores fælles udgangspunkt.«

Et liv med bibellæsning

Da jeg var dreng, læste min far et stykke fra Bibelen og bad en bøn hver dag inden aftensmaden.

[≡] Frank Korsbro
[📷] Privat

Den daglige andagt inspirerede mig, og jeg var 9-10 år, da jeg gik i gang med at læse hele Bibelen – med start i Det Nye Testamente. Herefter fulgte jeg Bibelselskabets læseplan i mange år.

Med baggrund i mit kendskab til især Det Nye Testamente har jeg lavet mange andagter hos spejderne og i ungdomsgrupper. Det skulle være relevant, og det var udfordrende.

Plus og minus

Dette vers har altid været med mig som en leveregel og sætter dagligt min hverdag i perspektiv: »I skal opføre jer sådan over for andre, som I gerne vil have, de skal opføre sig overfor jer. Det siger loven og profetbøgerne«.[1] Til gengæld er jeg helt fra begyndelsen af min bibellæsning gået uden om Johannes' Åbenbaring. Denne sommer fik jeg dog uden inspiration eller forståelse arbejdet med den.

Ændring over tid

Omkring årtusindeskiftet begyndte jeg at læse Bibelen mere tematisk – fx ved at læse de samme tekster i de fire evangelier lige efter hinanden. Siden begyndte jeg at læse Jesus' lignelser i en længere sammenhæng med nye indsigter til resultat. Det førte til, at jeg også fik læst bl.a. Salmernes Bog, Mosebøgerne og Esajas' bog i sammenhæng.

I de senere år har jeg fulgt Folkekirkens tekstrække, når jeg skulle lave andagter eller prædikener. Det har været en udfordring at forsøge at gennemføre, men det har givet mig stor indsigt i fortolkninger af de forskellige bibeltekster. Her bruger jeg også gennemgående temaer fra flere tekster i Bibelen. Det er meget givende og spændende. Jeg synes, at den tematiske læsning er den læsning, der har givet mig mest.

Jeg tror på, at man skal finde sin egen strategi for bibellæsning og vil varmt anbefale at gøre det dagligt eller i al fald regelmæssigt. Der skal dog også bøn til for at få det hele til at give mening og sammenhæng!

1 Matthæusevangeliet kap. 7, vers 12 (Bibelen2020)

Læredag i Baptistkirken i Danmark

Velkommen til læredag om kirkens møde med LGBT+ personer. Dagen kommer til at bestå af teologiske oplæg om LGBT+, queer teologi, inklusion i menighedsliv og Bibelens tekster om samkønnede relationer. Målet er ikke ensretning, men gensidig forståelse på tværs af liberale, progressive, klassiske og konservative positioner blandt danske baptister, samt at bidrage kvalificeret til samtalen, der kan foregå lokalt i menighederne.

Alle, der er interesserede i at holde oplæg, er meget velkomne til at sende deres forslag, og alle, der er interesserede i at deltage i dagen, er hjerteligt velkomne. Læs mere her: https://shorturl.at/3LPoX – scan QR-koden for at få flere oplysninger.

Læredagen holdes lørdag den 31. januar 2026 i Korskirken, Herlev Hovedgade 42, 2730 Herlev fra 10.30 til 17.30 – ankomst og kaffe fra kl. 10.00. Deltagelse koster 150 kr. til dækning af forplejning. Tilmelding på info@baptistkirken.dk senest 18. januar.

Døbte

Korskirken, Herlev
05.10.2025:
Emil Frank Kvistbo, f.16.09.1999
Mettemarie Wodskou, f. 09.09.1998

Roskilde
21.09.2025:
Meijjin Chen, f. 15.07.1964
02.11.2025:
Carl Miara, f. 11.06.2005
Maria Engell Vagner, f. 07.10.2007

Døde

Bethelkirken, Aalborg
Søren Bjørn Andersen, født 28.03.1963,
døbt 25.02.1979 i Bethelkirken, døde 19.01.2025
Per Svendsen, født 15.07.1936,
døbt 24.05.1959 i Bethelkirken, døde 20.05.2025
Karsten Weng, født 26.08.1942,
døbt 30.10.1966 i Bethelkirken, døde 25.08.2025

Bornholm
Anette Funch Jensen, født 11.10.1946,
døbt 08.01.1961 i Rønne, døde 28.08.2025

Brande
Margit Pedersen, født 26.09.1949,
døbt 20.09.1964 i Brande, døde 10.09.2025

Brovst
Gunnar Gundersen, født 01.10.1941,
døbt 06.04.1958 i Brovst, døde 16.08.2025
Ellen Margrethe Jensen, født 04.10.1928,
optaget i Brovst 01.06.2017, døde 26.09.2025

Hjørring
Lars Kristensen, født 22.01.1971,
døbt 29.11.2009 i Hjørring, døde 14.09.2025

Karmelkirken, Aalborg
Finn Christiansen, født 18.09.1937,
døbt 10.10.1954 i Karmelkirken, døde 12.10.2025

Kirken i Kulturcenter Vendsyssel
Emil Lauge Ibsen, født 02.06.1931,
døbt 06.02.1944 i Givskud, døde 02.11.2025

Korskirken, Herlev
Gerda Kirsten Qvistgaard født 04.09.1932,
døbt 19.06.1949 i Kristuskirken, døde 13.09.2025

Roskilde
Bente Christa Hansen, født 04.05.1954,
døbt 18.09.1977 i Kristuskirken, døde 11.10.2025

Tølløse
Per Nørgaard, født 16.03.1929,
døbt 21.12.1941 i Kristuskirken, døde 29.10.2025

Østervrå Frikirke
Kent Weidich Nielsen, født 18.03.1948,
døbt 21.12.1980 i Randers, døde 11.07.2025

›Never again‹ – heller ikke i Danmark

Her slutter den grumme historie om døbere, der ønskede at leve i Danmark mellem 1525 og 1849.

[≡] Bent Hylleberg
[📷] Arkiv

De lutherske kongers og deres embedsmænds ideal af samfundet var ›én stat, én tro'. Derfor blev baptister nægtet ophold, fængslet eller landsforvist. Det kunne ikke blive værre end i 1700-tallet. Men det blev det ...

Oplysningstiden – og reaktionen

Pietismen blev afløst af oplysningen, der bragte en umådelig optimisme og tillid til menneskets evner og muligheder. Tyngdepunktet flyttede fra ›Guds nåde‹ til menneskets egen fornuft. Christian VII's sindssyge banede vejen for den oplyste læge J.F. Struensee, der styrede riget i fire år, inden han blev halshugget i 1772. Men ånden var sluppet ud af glasset! Struensee indførte trykkefrihed. Stavnsbåndet blev derefter ophævet og en ny skolereform så dagens lys. Den megen polemik endte med, at censuren blev genindført i 1799. Kirkeligt set dominerede konservatismen.

Ny brug af gamle love

I oktober 1839 blev den første danske baptistmenighed stiftet af 11 nydøbte med P.C. Mønster som leder. Straks trådte enevældens retssystem i funktion. Kongen var lovgiver, og hans rådgivere var samlet i Kancelliet, hvor Sjællands biskop J.P. Mynster spillede en fremtrædende rolle. Kongens embedsmænd – politiet og de gejstlige – sørgede for, at loven blev holdt. Der blev ikke udstedt nye love mod baptisterne, men det gamle ›Reskript‹ fra 1745 blev anvendt: Baptisterne måtte forlade landet eller tage til fristaden Fredericia. Men de blev i København!

Tvangsdåb af børn

P.C. Mønster m.fl. blev nu forhørt og anklaget for »gjendøberi«. Fem gange blev han fængslet, to år i alt. Bøder og udpantninger ruinerede ham. Efter tre år foreslog kongen en løsning med *Baptistplakaten* den 27. dec. 1842. Den påbød, at døberne skulle rejse til Fredericia, undlade at »gjøre Proselytter« og deres spædbørn skulle tvangsdøbes: »De skulle ikke berøves det Gode strax at indlemmes i det kristelige Samfund«.

Mønsters svar lød: »Det vil være lettere for mig at underkaste mig Fængsel paa Livstid end gjøre mig selv til Gjenstand for en saadan Tvang, som følger af den kongelige Forordning«. Efter fængsling af lederne ramte myndighederne nu deres spædbørn. For første gang blev tvangsdåben anvendt i Danmark. Ca. 30 spædbørn blev tvangsdøbt ved hjælp af politi og præster efter 1844 – enten i sognekirkerne eller på døbernes bopæl.

Det, det hele drejede sig om

Alt drejede sig for baptisterne om retten til at tro og handle efter deres tolkning af Bibelen – altså om religionsfrihed og retten til mission. Grundtvig m.fl. kæmpede for døbernes frihed. Biskop J.P. Mynster forsvarede enevældens kirketvang. Så sent som i 1848 sagde han fra prædikestolen: »Samvittighedsløse Fædre skal

»Religion og tro må være en del af løsningen frem for at blive udråbt som tidens store problem.«

»Efter fængsling af lederne ramte myndighederne nu deres spædbørn.«

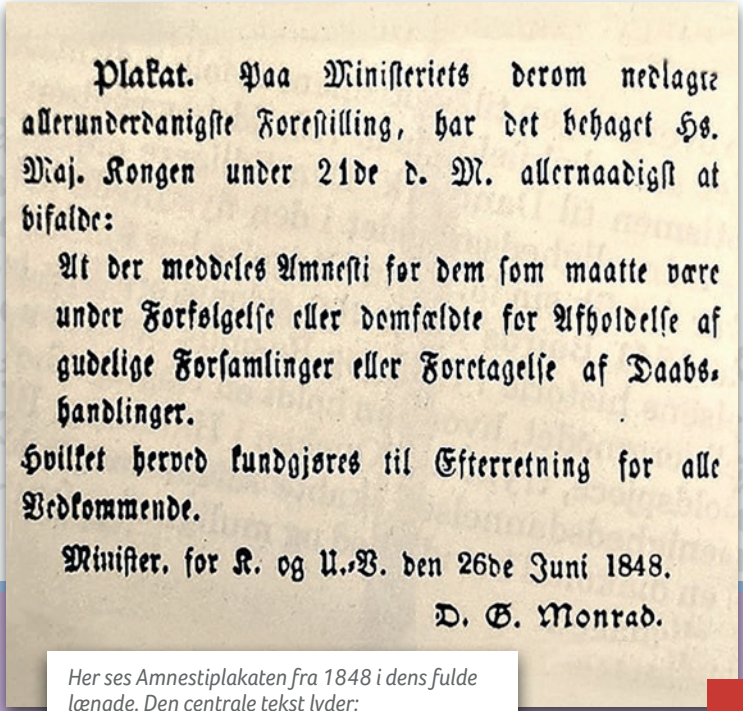

Plakat. Paa Ministeriets derom nedlagte allerunderdanigste Forestilling, har det behaget Hs. Maj. Kongen under 21de d. M. allernaadigst at bifalde:

At der meddeles Amnesti for dem som maatte være under Forfølgelse eller domfældte for Afholdelse af gudelige Forsamlinger eller Foretagelse af Daabshandlinger.

Hvilket herved kundgjøres til Efterretning for alle Vedkommende.

Minister. for K. og U.,V. den 26de Juni 1848.

D. G. Monrad.

Her ses Amnestiplakaten fra 1848 i dens fulde længde. Den centrale tekst lyder: ›[D]er meddeles Amnesti for dem som maatte være under Forfølgelse eller domfældte for Afholdelse af gudelige Forsamlinger eller Foretagelse af Daabshandlinger.‹ Så kort en tekst kunne efter godt og vel 300 år sætte danske døbere fri fra forfølgelser med fængslinger, tvangsdåb og landsforvisninger.

P.C. Mønster (1797-1870) var den første, der krævede religionsfrihed for alle i Danmark. Det skete i »Andragende om fuld Religionsfrihed for Danmark« i juli 1840. Fra fængslet skrev han flere forsvarsskrifter og ansøgninger om frihed.

Julius Købner (1806-1884), dansk-tysk baptistleder, skrev i 1848 i Hamburg »Manifest for den frie Urkristendom til det tyske Folk« – et teologisk forsvar for Ny Testamentes kirkesyn, for retten til at danne frie menigheder og til at kæmpe med Åndens våben.

P.C. Mønsters ansøgning og Julius Købners manifest kan læses på www.baptisthistorie.dk.

ikke have Lov at holde deres Børn fra Kirkens Daab«. Men biskoppen stod med ryggen mod fremtiden. Enevældens tid randt ud.

I 1848 ringede revolutionens klokker friheden ind over det meste af Europa. I februar fik vi her i landet et kongeskifte, et nyt ministerium i marts og den 26. juni fulgte *Amnestiplakaten*, de danske baptisters frihedsbrev. Junigrundloven 1849 var på vej.

Hvor langt er vi kommet?

Dansk lovgivning sikrer *frihed* for alle, men ikke *lighed*, idet Folkekirken er det privilegerede trossamfund. Baptister ønsker ens vilkår for alle – ikke ved at fratage nødvendige privilegier fra Folkekirken, men ved at opbygge andre trossamfunds forhold til ›lige vilkår‹. I disse år går det op for mange, der deltager i debatten om en ny dansk religionsmodel, at religion og tro må være en del af løsningen frem for at blive udråbt som tidens store problem. Ligger den indsigt bag efterlysningen af ›åndelig oprustning‹ – selv hos statsministeren, der taler mere om dansk kultur end om religion?

Læs mere her

- Du kan læse meget mere om danske døbere fra 1525 til 1849 i den artikel, som Christian Bylund og Bent Hylleberg i begyndelsen af det nye år lægger ud på www.baptisthistorie.dk

Hjerte for mission

I Burundi er mission og evangelisation en stor del af kirkens selvforståelse og DNA.

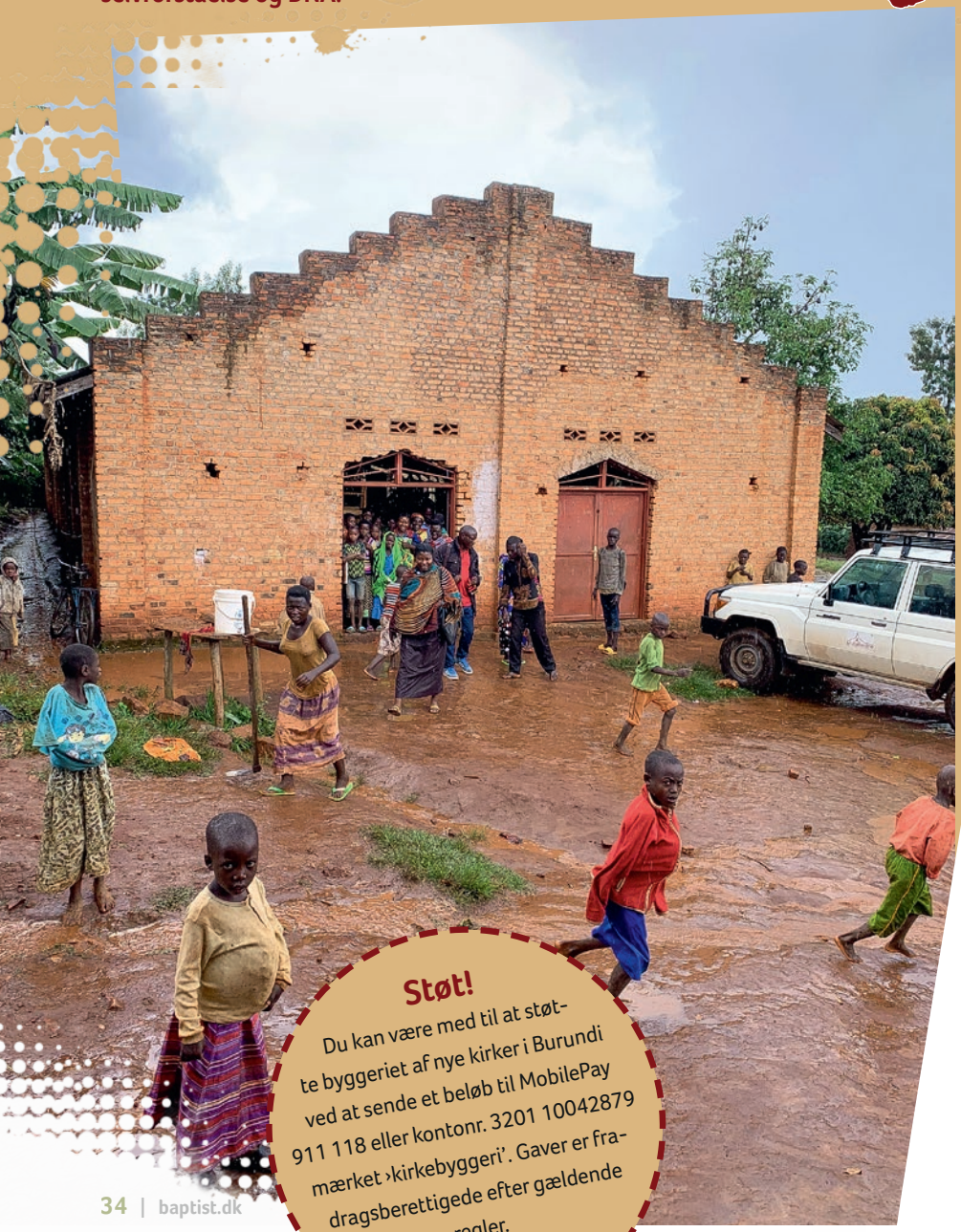

[≡] [📷] Morten Kofoed, international missionssekretær

Siden danske baptisters mission i Burundi begyndte i 1928, er der etableret kirker og satellitmenigheder, så der nu er 167 selvstændige menigheder og 103 satellitter, der arbejder på at blive selvstændige. Baptistkirken i Burundi har vision om endnu flere kirker.

Menighedsplantning i Burundi – håb, vækst og nye begyndelser

Befolkningstilvæksten er utrolig høj i Burundi. Landet har tæt på 14 millioner indbyggere, og befolkningen er blandt verdens yngste. Baptistkirken er stærkt repræsenteret i landdistrikterne, hvor størstedelen af befolkningen indtil nu har boet og ernæret sig ved smålandbrug. Men det er under opbrud. Ligesom i resten af verden søger flere og flere mod byerne, og derfor vil Baptistkirken plante menigheder i alle større byer, hvor der endnu ikke er en baptistkirke.

Med sine 50-60.000 medlemmer – og op mod 100.000, når børn regnes med – er kirken i vækst. Det er glædeligt, men øger også behovet for nye menigheder og gode møde-

»Det øger behovet for nye menigheder og gode mødesteder, hvor mennesker kan finde åndeligt hjemsted og fællesskab.«

Støt!

Du kan være med til at støtte byggeriet af nye kirker i Burundi ved at sende et beløb til MobilePay 911 118 eller kontonr. 3201 10042879 mærket ›kirkebyggeri'. Gaver er fradragsberettigede efter gældende regler.

»Når kirker plantes i Burundi, forandres liv.«

steder, hvor mennesker kan finde åndeligt hjemsted og fællesskab.

De senere år er mange tidligere flygtninge vendt tilbage fra Tanzania. Sammenholdt med urbaniseringen betyder det behov for flere kirker i byerne, især tæt på grænsen til Tanzania, hvor mange bosætter sig. I grænseområderne Makamba og Ruyigi har man købt grunde og er allerede i gang med kirkebyggerier.

Flere kirker er også under opførelse andre steder i landet. I Rumonge ved Tanganyikasøen er man i gang med at færdiggøre en større kirke. Generalsekretær Jean Jacques Masabo fortæller, at drømmen er at bygge en skole i tilknytning til kirken. Myndighederne forventer, at kirker bidrager til samfundsudviklingen, og mange børn har over fem kilometer til nærmeste skole. For fattige familier betyder det, at alt for mange børn aldrig kommer i skole.

Menighedsplantning gør en forskel – helt konkret

I Burundi er menighedsplantning ikke blot en vision eller et byggeri. Det er et svar på virkelighedens behov: nye områder uden menigheder, unge uden vejledning og lokalsamfund med brug for både åndeligt og socialt håb. Og det vil Baptistkirken gerne give dem. Traditionelt støtter vi fra Danmark med midler til tage, døre, vinduer og cement, mens de lokale stiller arbejdskraft til rådighed. Det sker også i byerne, men da myndighedskravene er højere, koster en ny stor bykirke knapt 100.000 kroner.

100-års jubilæum nærmer sig

I 2028 har vores internationale mission 100-års jubilæum. Det er samtidig 100års jubilæum for Baptistkirken i Burundi. Det vil man markere på forskellig vis. En af de helt store – og dyre – ting er opførelsen af en jubilæumskirke i Bujumbura. I forstaden Ngagara, hvor Baptistkirken havde kontor frem til 1993, vil man bygge en kirke med plads til over 4.000 personer. Den lokale menighed har over 1.000 medlemmer, og den nuværende kirke har plads til knapt 500, så man har i flere år holdt tre søndagsgudstjenester. Der projekteres også kontorer og mødefaciliteter, så bygningen kan bruges til konferencer og træning.

Da Baptistkirken var den første protestantiske kirke i landet, er det også et jubilæum for andre kirkesamfund. Der er løfter om støtte fra flere af dem, og der samles ind på tværs af landet. Eksterne donorer har vist interesse, men finansieringen er endnu ikke på plads – derfor inviteres også vi i Danmark til at bidrage.

»Den lokale menighed har over 1.000 medlemmer, og den nuværende kirke har plads til knapt 500.«

For Burundis fremtid

Når kirker plantes i Burundi, forandres liv. Der skabes tilhørsforhold, tro, håb og nye muligheder – også dér, hvor hverdagen er tungest. Derfor er menighedsplantning et af de stærkeste redskaber, kirken har. Vi kan være med – i forbøn, i opmuntring og i økonomisk støtte. Lad os derfor stå sammen med vores søskende i Burundi og sætte menighedsplantninger højt på dagsordenen. For evangeliets og menneskers skyld – og for Burundis fremtid.

Nu tændes tusind julelys

En klumme om jul – der er skrevet utrolig meget om jul, så hvad er der at tilføje? Ingenting, men gode historier tåler gentagelse!

[≡] Ulla Holm
[📷] Nicola Fioravanti – Unsplash

Julen er traditionernes og mindernes tid, og noget af det, der hører til, er julesalmerne. Fra vi var børn, har salmerne malet billeder i vores indre af julens begivenheder.

En fattig jomfru sad i løn og fødte himlens kongesøn – skrev Grundtvig. Vi ser det for os, når vi har fået forklaret, at ›løn‹ betyder ›skjul‹. Hverken her eller i andre salmer er der meget om de følelser og smerter, en fødsel udløser. Nærmest kommer nok Møllehave: *I nat føder himlen med jordiske veer*.

De fleste julesalmer begynder der, hvor Jesus *er* født. Vi ved ikke, hvordan Maria havde det, da fødslen gik i gang, men det ville være meget naturligt, hvis hun var bange og usikker. Hun havde ikke sin mor ved sin side. Hun var langt hjemmefra, var ganske ung, måske 16 år? Smerter og angst passer ikke ind i julehyggen – men der har ikke været meget julehygge i den stald, i hvert fald ikke før fødslen var godt overstået. Forhåbentlig har Maria kunnet hvile i, at Gud var med hende under sin egen søns fødsel.

Et særligt barn

Hvis ikke Maria og Josef var helt overbeviste om, at det var et helt særligt barn, Maria havde født, så blev de det nok i løbet af de kommende dages begivenheder. Først hyrderne: *Så lad os gå med stille sind, som hyrderne til barnet ind*. Så englene: *Over muld, underfuld, engelsangen klinger*. Og de vise mænd med gaverne: *Og Østens vise ofred der, guld, røgelse og myrra skær.*

I kirken er der vægt på hygge i julen. Julefest med juletræ og godteposer har de fleste nok oplevet. Anderledes alvorlige og højtidelige er påskens arrangementer. Her er der drama frem for hygge, og det var da også påskens begivenheder, der skabte kristendommen. Men uden fødsel, ingen død og opstandelse.

Afsender: Baptistkirken i Danmark, Lærdalsgade 7, st. tv., DK-2300 København S, ISSN 1901-4635

PP Sorteret Magasinpost
PostNord

Magasinpost-SMP ID-Nr.: 46476